

Тоді мама згадала про родичку тьотю Гулю і її хваленого-перехваленого kota Мулю. Тато тьотю Гулю не дуже шанував, бо вона так багато балакала, що у нього боліла голова. Мама теж недолюблювала тьотю Гулю, бо та багато балакала сама, а іншим не давала вставити й слова. Але більше з котами не згадали нікого, тому її і покликали.

Для гості батьки спекли її улюблений торт зі сметанним кремом і зробили смачних канапок з лососем. Багато маленьких канапочок, аби тьотя Гуля могла частіше жувати і менше говорити.

Муля виявився товстезним котищем. Тьотя Гуля теж була огрядною жіночкою. Вона без кінця з Мулею сюсюкала і цілувалася. Не встигли гості переступити поріг, як Муля почвалав на кухню, сів перед холодильником і роззявив пащу.

— Ой, щось сталося, він позіхав, а тепер не може стулити рота... — розхвилювалася мама.

Тьотя ж Гуля зітхнула з полегшенням.

— Це він так просить їсти, Мулечка мій. А я вже було перенервувалася, що в нього апетиту не буде... Розумієш, його загойдує в транспорті, і ми, поки до вас доїхали, трохи, так би мовити, обконфузились... — пояснювала вона. — Шлунок,

Муля виявився товстезним котищем

виходить, спорожнів, от він і просить, так би мовити, його заповнити.

Мама хотіла пригостити його заздалегідь купленими карасиками. Але тьотя Гуля сказала, що риб'ячими кістками він може вдавитися. Взяла kota до столу і дала кілька канапок з лососем. Ще й похвалила маму за те, що такі маленькі.

— Якраз для нього. Їж лосося, моя халься, — приказувала вона, згрібаючи рибку з канапок Мулі в пику. Хліб Муля не їв принципово.

— Зюзя-а... ньиня ньоня зюзя-а-а... — почувлося тим часом з кімнати.

— А це що за дивні звуки такі? — здивувалася тьотя Гуля. Муля ж не повів і вухом.

Мама усміхнулася і приготувалась розповісти історію про Зюзю, щоб це було якомога веселіше. Але тьотя Гуля не збиралася слухати чужі історії. І зараз же затараторила свою. Про те, що Муля теж колись так гарно нявкав, що приїздили циркачі й пропонували за нього купу грошей. Але вона не погодилась.

— Це зараз у нього трохи горло розперло і він не співає, а ще буквально ось недавно, пам'ятаю, як затягне у дворі, то сусіди й телевізори вимикали, і мало з вікон не випадали, щоб тільки послухати...

— Уявляєш, приносить бабуся Олесі на день народження дохлого пацюка... — усе ж почала мама.

— Вибач, я тебе переб'ю, бо забуду, — перебила тьотя Гуля і з ходу розповіла, що Муля буквально ось недавно, теж на дні народження, так обжерся, що впав і не дихав, і всі теж думали, що він здох. І як вона плакала, а потім як раділа, а потім як поїла ліками, як «робила клізьму», і як він обконфузився, і гостей пересадили на кухню, а килим виносили, бо дуже вже смердів...

Тоді мама запропонувала просто піти подивитися на пацюка.

— Та хай йому грець, тій погані! Краще послухай, як Муля дивився на рибок! Ти зараз просто луснеш від сміху!

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Мама ввічливо усміхнулася і покликала Олесю, щоб забрала Мулю погратися.

— А коли гратимешся, то потрошку підтикуй ось йому лосося, поки в нього не пропав апетит! — наказала тьотя Гуля і назшкрібала в тарілочку ще риби з канапок. І похвалилася, що кращого kota для погратися немає в цілому світі.

— Пограйся з ним у чухалку, він дуже любить, коли йому чухають живіт і спинку! — кинула вона навздогін.

Та за хвилину Муля примчав на кухню з виряченими очима.

— Мамо, він злякався! — заскочила слідом Олеся.

— Бідолашний пацючок... — награно хитала мама головою, — ти ж не випускала його з клітки?

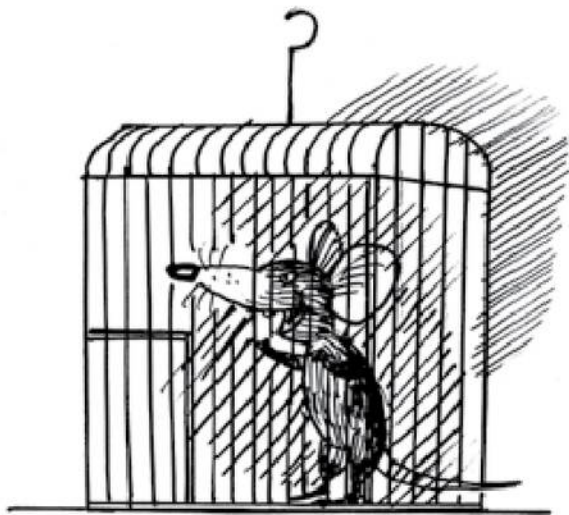
— Бо це ж Муля! Його всі бояться! І собаки, і люди... — гордо заявила гостя.

— Та ні, це Муля злякався! Зюзя сказав «заяза» — і кіт утік! Муля боїться пацюків!

— Не боїться, а не любить! Кажі правильно! — виправила її тьотя Гуля і взяла kota на руки. — Мое ти хальосе, мама тебе поносе... — приказувала вона і носилася з ним по кухні. А щоб швидше заспокоївся, підсунула йому торт. Сметанний крем Муля злизував із задоволенням. Коржі не їв принципово.

Зюзя тим часом розходився, як на свято. Чи не вперше мама була з того задоволена.

— Це наш пацюк так співає, він уніка... — почала вона, але тьотя Гуля і тут її обірвала.

Зюзя сказав «заязя» — і кім умік!

— Пхе! Мало того, що погань, то ще й верещить, мов якась потвора психічно хвора! Я б від такого теж утекла! — кривилась вона. І похвалила Мулю, що правильно зробив. Мама ввічливо усміхалася.

— Зюзя не погань! Він хороший! І унікальний! Він балакає і співає!

Тьотя Гуля якусь мить з подивом гляділа на Олеся, потім на маму, а далі голосно, на всю квартиру зареготала.

— Ти чула? Чула? — питалась вона у мами. — Бо я зараз лусну! Оці козячі верески називаються «балакає і співає»! Та послухайте ось краще Мулю!

І тьотя Гуля за хвоста відтягла Мулю від торта.

Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Няв... — незадоволено нявкнув Муля.

— Чули? Він сказав «дай»! А зараз?

І тьотя Гуля підняла kota за шкірку й намастила йому тортом писк.

— Мрррняв, — замуркотів Муля, злизуючи крем.

— А це вже «дякую» каже. Або «доброго дня», чули?

— А тепер Зюзю нашого послухаємо! — спалахнувши, оголосила Олеся і пішла за пацюком.

Але тьотя Гуля замахала на неї руками.

— Та куди! Що ти! Не треба! Я взагалі не знаю, що це за дурня така — пацюка в хату пускати! А тим паче на кухню заносити! Як це можна? Тут же люди їдять! Правда, Мулю?

Муля всівся в тьотігулину тарілку і порпався в таці з тортом, допомагаючи собі лапами.

Мама ввічливо усміхалася. А Олеся навмисне відчинила двері до кімнати, щоб на кухні ще краще було чути Зюзю. Їй було дуже за нього образливо. Тепер і вона не дуже любила тьотю Гулю. Приємно було тільки те, що Зюзя розвиступався на совість: голосно і завзято.

— Правильно робиш, Зюзю, хай вони швидше додому шурують! — хвалила його Олеся.

Та все марно. Муля за харчами нічого не чув і не бачив. А на тьотю Гулю Зюзині арії не справили ніякісінького враження.

Мамина хитрість не спрацювала. Тьотя Гуля з повним ротом говорила не менше, ніж із порожнім.

Вона розповідала про те, як учора в Мулі була гикавка, як у нього облизить хвіст, про те, як позавчора Муля застряг під диваном, а позапозавчора його котяча хата не витримала ваги і розвалилася...

А мама тільки слухала і кивала, кивала і слухала. А ще бігала до холодильника. Бо хоч тьотя Гуля і була на дієті, все, що мама подавала, перемелювала, як м'ясорубка.

Муля не був на дієті. І, доки не злизав усі канапки і весь крем, не вгомонився. А коли вгомонився, став позіхати. Мама крадькома заглядала йому в пащу, дивуючись, як те все в ній помістилось. Вона теж починала його боятися. Потім тьотя Гуля сказала, що йому час спатунькати.

— Ну що, повечеренькав, і додому. Ох ти моє хальосе, ну наївся хоч тросі? — цілувала вона Мулю просто в наїжену мармизу.

Муля лупав посоловілими очима і ремиґав. Уже взуваючись, тьотя Гуля несподівано замовкла.

— Знову ця гикавка... — задумливо мовила вона. — Мабуть, нам краще ще з годинку у вас посидіти, щоб воно у ньому вляглося. Краще вже хай тут обконфузиться, ніж у маршрутці, правда ж? Бо його ж так, Мулічку мого, загойдує... До речі, а я вже розповідала, як ми їхали сюди? А про день народження, про килим? А про диван? О! А вам, до речі, не треба диван? Бо та подруга не знає, кому його тепер подарувати. А чим закінчилась учорашня гикавка, вже казала?

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

